

På grensen til det innadvendte

bok/prosa

Rønnaug Kleiva:
«La oss krysse Nilen»
Samlaget

Om tilværelsens flyktighet, som til tider er for innadvendt

Siden debuten i 1985 har Rønnaug Kleiva utgitt en mengde bøker innenfor ulike sjangere. Årets bok, «La oss krysse Nilen» er en samling kortprosa som på sitt beste får frem Kleivas evne til å kombinere presise, nærmest kjølige observasjoner med et finstemt og poetisk uttrykk. Til tider mangler enkelte tekster kraft eller spenning. I stedet oppleves de å ha en ro som grenser til det innadvendte.

«La oss krysse Nilen» er delt i fire deler, der skiftende årstider skaper sammenheng mellom de enkelte stykkene, og samlingen som helhet. Samlingens hovedtematikk; forholdet mellom det flyktige og forgjengelige, vokser frem gjennom en varsom, og poetisk bruk av elementer som appellerer til assosiasjonsevnen.

Det forgjengelige finner vi i måltider som fortæres, i tekster hvor krig danner bakgrunn, blad som faller, eller båter som forlater havner. Det er mye vann i tekstene, og sammen med natu-

relementer som myr, skog og jord, knytter det tekstene opp mot det sykliske og gjentagende.

I de beste stykkene i «Skal vi krysse Nilen» har forfatteren skapt en kompleks og interessant spenning mellom det forgjengelige og det gjentagende. For eksempel i stykket «Ein katt blir skoten»: «Katten stryk seg langs beina mine og smiler til meg. Eg gir han lunken mjølk og nyopna kattermat. Så hentar eg pistolen og skyt han. Alt er fredelig. Sand og tid og togn, slik

det plar vere i ørkenene. Eg tenker på dinosaurane, om dei vil kome og beite ved kjøtet mitt»

I samlingens første del finner vi flest stykker som åpner opp for en poetisk og gåtefull flertydighet. De svakeste stykkene finner vi i samlingens tredje del. Her bruker Kleiva stilistiske trekk fra reiseskildringen, til å skape noe som minner om hurtige, skisseaktige formidlinger av inntrykk.

Det er disse reiseskissene som har fått et rolig, nærmest innadvendt uttrykk. Muligens er dette tilsiktet, men likevel savner man dynamiske elementer som bryter med det statiske, observerende blikket. Og i alle de resterende delene savner man mer av den poetiske flertydigheten som dominerer i begynnelsen.

Som helhet er «La oss krysse Nilen» en tett komponert prosa-samling. Kleiva lar også kortprosaformens grenseposisjon bli en del av den overordnede tematikken. Måten hun bruker det poetiske språket, er forbundet med det sykliske og gjentagende. Prosaspråket har på sin side fått et noe flyktig og forgjengelig preg.

ANMELDT AV
GRO JØRSTAD NILSEN